

William Lane Craig

Cum să-ți aperi credința
cu argumente logice și precise

Traducere de Raluca Mirăuță

Copyright © 2010 William Lane Craig

Ediția originală a cărții a fost publicată în limba engleză cu titlul *On Guard: Defending Your Faith with Reason and Precision*, la David C Cook 4050 Lee Vance View, Colorado Springs, Colorado 80918 U.S.A.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

În gardă: cum să-ți aperi credința cu argumente logice și precise

de William Lane Craig

Copyright © 2020 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259 469 057; 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRAIG, WILLIAM LANE

**În gardă : cum să-ți aperi credința cu argumente
logice și precise / William Lane Craig ; trad. de Raluca
Mirăuță. - Oradea : Casa Cărții, 2020**

ISBN 978-606-732-165-4

I. Mirăuță, Raluca (trad.)

2

Traducerea: Raluca Mirăuță

Editarea: Daniel Fărcaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Dedicată apărătorilor credinței

CUPRINS

Cuvânt înainte	9
1. Ce este apologetica?	13
2. În ce fel schimbă lucrurile existența lui Dumnezeu?	29
3. De ce există ceea ce există?	55
Interludiu personal:	
Călătoria prin credință a unui filosof, Partea întâi	69
4. De ce a luat ființă universul?	75
5. De ce este universul reglat pentru viață?	107
6. Putem fi buni fără Dumnezeu?	129
7. Cum rămâne cu suferința?	151
Interludiu personal:	
Călătoria prin credință a unui filosof, Partea a doua	181
8. Cine a fost Isus?	189
9. A înviat Isus din morți?	227
10. Este Isus singura cale spre Dumnezeu?	273

Capitolul 1

CE ESTE APOLOGETICA?

*Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală
de nădejdea care este în voi. (1 Petru 3:15)*

În biserica noastră din Altanta, predau un curs de școală duminicală intitulat „Apărătorii”, la care iau parte aproximativ o sută de persoane, de la liceeni la pensionari. Discutăm despre ceea ce ne învață Biblia (doctrină creștină) și despre cum să apărăm învățătura ei (apologetică creștină). Uneori cei din afara grupului nostru nu prea înțeleg cu ce ne ocupăm noi acolo. Auzind că predau apologetică, o doamnă respectabilă a remarcat indignată: „Eu nu-mi cer niciodată scuze pentru credința mea!”

Apologetica înseamnă apărare

Este evident de unde a răsarit această neînțelegere: termenul „apologetică” seamănă cu *apologize* („a-și cere scuze”, în limba engleză). Însă apologetica nu este arta de a-i spune cuiva că îți pare rău că ești creștin! Dimpotrivă, termenul *apologetică* provine din cuvântul grecesc *apologia*, care înseamnă apărare, ca cel care are loc în fața unei instanțe de judecată. Apologetica creștină are de-a face cu construirea unei pledoarii pentru adevărul credinței creștine.

De fapt, Biblia chiar ne poruncește să fim întotdeauna pregătiți să facem o asemenea pledoarie în fața oricărui necredincios care ar vrea să știe de ce credem ceea ce credem. La fel cum concurenții dintr-o partidă de scrimă au învățat și să pareze atacurile adverse, dar și să treacă ei înșiși în ofensivă, și noi trebuie să fim permanent *en garde*.

Apologetica

Termenul *apologetică* provine din cuvântul grecesc *apologia*, care înseamnă apărare, ca cea care are loc în fața unei instanțe de judecată. Apologetica creștină are de-a face cu construirea unei pledoarii pentru adevărul credinței creștine.

În 1 Petru 3:15 găsim scris: „Fiți întotdeauna pregătiți să vă apărați [*apologia*] față de oricine care vă pune întrebări privind motivul nădejzii voastre; însă faceți-o cu blândețe și respect” (traducerea autorului).

Observați, vă rog, atitudinea care ar trebui să ne caracterizeze atunci când ne prezentăm apărarea: să fim blânzi și respectuoși. O precizare: apologetica nu este nici arta

de a face pe cineva să îi pară rău că ești creștin! Putem prezenta o *apărare* a credinței creștine fără să devenim *defensivi*. Putem aduce argumente pentru creștinism fără să devenim *certăreți*.

Consider deosebit de important să înțelegi că, atunci când vorbesc aici despre argumente

pentru credința creștină, nu mă refer la ciorovăială. Nu ar trebui cu niciun chip să ne certăm cu necredincioșii cu privire la credința noastră. Asta nu face decât să îi înfurie pe oameni și să îi îndepărteze. După cum voi explica ulterior în acest capitol, argumentul în sens filosofic nu înseamnă dispută sau schimb aspru de cuvinte, ci doar o serie de afirmații care conduc spre o concluzie. Asta-i tot.

Ironie este faptul că, dacă ai argumente solide care să îți susțină credința, ești mai puțin înclinat să devii arțăgos ori să te superi. Am descoperit că, cu cât sunt mai întemeiate argumentele mele, cu atât devin mai puțin certăreț. Cu cât îmi este mai solidă apărarea, cu atât sunt

mai puțin defensiv. Dacă aveți motive întemeiate pentru a crede și cunoașteți răspunsul la întrebările sau obiecțiile necredinciosului, pur și simplu nu există niciun motiv pentru a vă ieși din pepeni.

Dimpotrivă, chiar și când sunteți

atacați, puteți rămâne calmi și încrezători pentru că știți că dețineți răspunsurile necesare.

Particip deseori la dezbateri, la diverse universități, pe teme precum „Există Dumnezeu?” sau „Creștinism versus ateism”. Uneori studenții din sală se ridică, în timpul alocat întrebărilor, și mă atacă personal sau se avântă

TEMĂ DE DISCUȚIE

De ce sunt blândețea și respectul esențiale atunci când vorbim cu un necreștin despre ceea ce credem? Ați văzut vreodată vreun creștin făcând acest lucru fără blândețe și respect? Ce s-a întâmplat?

TEMĂ DE DISCUȚIE

Cum vă simțiți, de regulă, atunci când cineva contestă sau ia în râs convingerile dumneavoastră creștine?

într-o tiradă presărată cu abuzuri verbale. Am descoperit că reacția mea față de atitudinea lor nu este de mânie, ci mai degrabă de milă față de ei, căci sunt atât de tulburați și dezorientați. Dacă aveți motive întemeiate în sprijinul a ceea ce credeți, atunci în loc de furie veți simți compasiune sinceră pentru omul necredincios, care adesea rătăcește pe căi greșite. Apologetica de calitate presupune să rămânem „credincioși adevărului, în dragoste” (Efeseni 4:15).

Este apologetica biblică?

Unii oameni sunt de părere că apologetica este nebiblică. Aceștia spun că ar trebui să ne mulțumim să predicăm Evanghelia, lăsând Duhul Sfânt să își facă apoi lucrarea! Eu unul consider că exemplul dat de Isus și de ucenicii Săi confirmă valoarea apologeticii. Isus a făcut apel la minuni și la profețiile împlinite, pentru a dovedi adevărul afirmațiilor Sale (Luca 24:25–27, Ioan 14:11). Iar apostolii? În raporturile lor cu alți evrei, apostolii au făcut apel la profețiile împlinite, la minunile înfăptuite de Isus și îndeosebi la învierea Sa, pentru a dovedi că El era Mesia. Să analizăm, drept exemplu, predica lui Petru din ziua Cincizecimii, consemnată în capitolul 2 din cartea Fapte. În versetul 22, el amintește minunile lui Isus. În versetele 25–31, aduce în discuție o profeție împlinită. În versetul 32, învierea lui Cristos. Cu ajutorul acestor argumente, apostolii căutau să le dovedească conaționalilor lor veridicitatea creștinismului.

În relația cu neevreii, apostolii încercau să demonstreze existența lui Dumnezeu prin lucrarea minunilor Sale în natură (Fapte 14:17). În Romani 1, Pavel afirmă că până și numai privind la natură, orice om își poate da seama de existența lui Dumnezeu (Romani 1:20). De asemenea, Pavel face apel la depozitia martorilor oculari ai învierii lui Isus, pentru a dovedi o dată în plus că creștinismul este adevărat (1 Corinteni 15:3–8).

În concluzie, este evident că nici Isus, nici ucenicii nu s-au sfiit să aducă dovezi în sprijinul adevărului spuselor

TEMĂ DE DISCUȚIE

Ce gen de argumente folosește Pavel în Fapte 17:22–31 pentru a-i convinge pe neevrei că Evanghelia este adevărată? Prin ce se aseamănă și se deosebesc argumentele sale de cele folosite de Petru atunci când le vorbește evreilor, în Fapte 2:14–29? Ce putem învăța despre rolul apologeticii în evanghelizare?

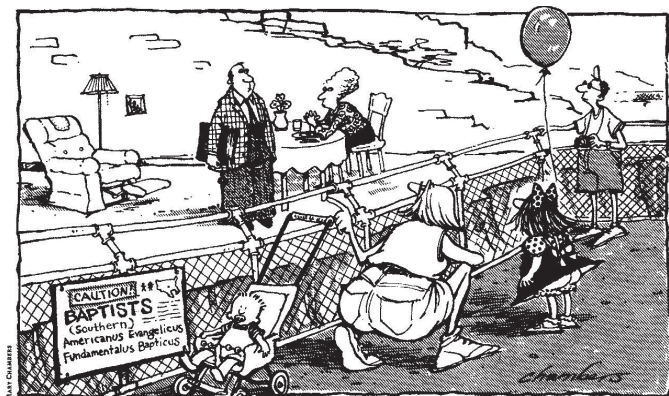
lor. Aceasta nu înseamnă că nu se încredeau în puterea Duhului Sfânt de a-i aduce pe oameni la Dumnezeu. În schimb, nădăjduiau ca Duhul Sfânt să Se *folosească* de argumentele și dovezile lor pentru a-i aduce pe oameni la Dumnezeu.

De ce este apologetica importantă?

Este esențial ca creștinii din zilele noastre să fie bine pregătiți în domeniul apologeticii. De ce? Permiteți-mi să vă ofer trei motive.

1. Modelarea culturii. Am auzit cu toții de așa-numitul război cultural, în plină desfășurare în societatea americană. Poate că unora nu le este pe plac această metaforă militaristă, însă adevărul este că, în clipa în care vorbim, se poartă o luptă cumplită pentru sufletul Americii. Iar lupta aceasta nu este doar de natură politică, ci are și o dimensiune spirituală sau religioasă. Seculariștii și-au pus în gând să elimine religia din viața publică. Așa-ziii Noi Atei, reprezentați de oameni precum Sam Harris, Richard Dawkins și Christopher Hitchens sunt chiar mai agresivi. Ei doresc să extermine cu desăvârșire credința religioasă.

Societatea americană a devenit deja postcreștină. Credința într-un fel de Dumnezeu generic este încă norma, însă credința în Isus Cristos a devenit incorectă politic. Câte filme care ies pe porțile Hollywoodului îi portretizează pe creștini într-o manieră pozitivă? De câte ori nu sunt înfățișați, dimpotrivă, ca niște superficiali, bigoți și ipocriți ticăloși? Care este percepția publică a culturii noastre asupra creștinilor care cred în adevărul Bibliei?

Caricatura de mai sus surprinde în mod incisiv modul cum sunt percepuți creștinii de către elita culturală din societatea americană contemporană: drept un soi de curiozități caraghioase, la care oamenii normali nu pot decât să caște gura, amuzați. Dar luați aminte: creștinii sunt și *periculoși*. Nu trebuie să capete poziții influente în societate. Poate de aceea trebuie chiar ținută în spatele unor garduri.

Ce relevanță au aceste considerente asupra culturii noastre? De ce nu putem noi, creștinii, să fim simpli urmași credincioși ai lui Cristos, ignorând ceea ce se petrece în cultură, în ansamblul ei? De ce să nu ne mulțumim să predicăm Evanghelia unei lumi adâncite în întuneric, care se îndreaptă spre moarte?

Răspunsul este: pentru *că Evanghelia nu poate fi ascultată niciodată în izolare*. O ascuți întotdeauna pe fundalul culturii în care te-ai născut și ai fost educat. O persoană care a crescut într-o cultură care simpatizează credința creștină va fi deschisă față de Evanghelie într-un mod cu totul diferit de cea crescută într-o cultură seculară. Căci persoanei impregnate de secularism i-ai putea la fel de bine spune să creadă în zâne sau în spiriduși, ca și în Isus Cristos! Atât de absurd îi pare mesajul lui Cristos!

Pentru a înțelege influența culturii asupra gândirii dumneavoastră, imaginați-vă ce ați gândi dacă un hindus, adept al mișcării Hare Krishna, cu capul ras și îmbrăcat în roba sa galbenă ca șofranul, v-ar aborda în aeroport sau în vreun centru comercial și, oferindu-vă o floare, v-ar invita sa deveniți adept al lui Krishna. Probabil că ați considera o asemenea invitație bizară, trăsniță sau chiar un pic amuzantă. Dar gândiți-vă cât de diferit ar reacționa un locuitor din Delhi, India, dacă ar fi abordat de o astfel de persoană! Crescut fiind în cultura hindusă, el ar lua foarte în serios o asemenea invitație.

Dacă alunecarea spre secularism a Americii își urmează cursul, ceea ce ne așteaptă mâine este deja vizibil în Europa zilelor noastre. Europa occidentală a devenit atât de secularizată, încât cu greu mai găsești pe cineva care să asculte Evanghelia cu o atitudine nepărtinitoare. Drept urmare, misionarii trebuie să trudească ani în șir, pentru ca o mână de oameni să se convertească. Având în vedere că am locuit vreme de treisprezece ani în Europa, în patru

Secularism

Secularismul reprezintă o concepție despre lume care nu lasă loc supranaturalului: nu există minuni, nici revelație divină, nici Dumnezeu.

țări diferite, pot adevăra din experiența personală cu câtă greutate răspund oamenii la mesajul despre Cristos. Vorbind în campusuri universitare de pretutindeni în Europa, am descoperit că adesea reacția studenților este pur și simplu una de uimire. *Creștinismul este pentru băbuțe și copii, gândesc ei. Atunci ce caută aici omul ăsta, cu două doctorate obținute la universități europene, care apără adevărul credinței creștine cu argumente care ne lasă fără replică?*

Odată, pe când vorbeam într-o universitate din Suedia, un student m-a întrebat, în timpul rezervat discuțiilor de după încheierea discursului meu: „Ce căutați aici?” Nedumerit, am spus: „Ei bine, Departamentul de Studii Religioase m-a invitat să țin această prelegere.” „Nu asta am vrut să zic”, a continuat el. „Chiar nu înțelegeți cât de neobișnuit este ceea ce se întâmplă aici? Aș vrea să aflu ce vă motivează pe dumneavoastră personal să veniți și să faceți acest lucru.” Bănuiesc că tânărul nu văzuse nicio dată până atunci un filosof creștin. De altfel, un filosof suedez de seamă mi-a spus că, în universitățile suedeze, nu există niciun filosof creștin. Întrebarea studentului mi-a oferit ocazia să povestesc cum L-am cunoscut pe Cristos.

Scepticismul din universitățile europene este atât de adânc înrădăcinat, încât atunci când am vorbit despre existența lui Dumnezeu la Universitatea din Porto, din Portugalia, studenții (aveam să aflu mai târziu) au sunat la Institutul Superior de Filosofie al Universității din Louvain, din Belgia, la care eram afiliat, ca să verifice dacă nu cumva sunt un impostor! Credeau că sunt

un șarlatan! Pur și simplu nu mă încadram în concepția lor stereotipică privind creștinii.

Pentru ca Evanghelia să fie acceptată de către contemporanii noștri raționali drept o opțiune viabilă intelectual, este extrem de

important ca noi, creștinii, să încercăm să ne modelăm propria cultură într-o asemenea manieră încât credința creștină să nu mai poată fi respinsă drept o simplă superstiție. Aici intervine apologetica creștină. Dacă creștinii s-ar putea pregăti pentru a oferi dovezi solide în sprijinul a ceea ce cred și răspunsuri valide la întrebările și obiecțiile necredincioșilor,

TEMĂ DE DISCUȚIE

Ați întâlnit vreodată pe cineva care respinge creștinismul, considerându-l o simplă superstiție? Dacă da, când? Cum ați reacționat?

atunci percepția asupra creștinilor s-ar schimba încetul cu încetul. Creștinii ar începe să fie considerați oameni cugetați, demni de a fi luați în serios, iar nu niște fanatici conduși de emoții sau simpli bufoni. Atunci Evanghelia ar fi o alternativă reală, pe care oamenii ar putea-o îmbrățișa.

Nu vreau să spun că cei din jur vor deveni creștini datorită argumentelor sau a dovezilor. Sugerez în schimb că argumentele și dovezile vor contribui la crearea unei culturi în care credința creștină este ceva rezonabil. Ele creează un mediu în care oamenii se deschid față de Evanghelie. Prin urmare, pregătirea în domeniul apologeticii este o cale, o cale vitală chiar, de a fi sare și lumină în cultura americană a zilelor noastre.

2. Întărirea credincioșilor. Beneficiile apologeticii în viața personală a creștinului sunt imense. Dați-mi voie să menționez doar trei.

În primul rând, atunci când știi nu doar *ce* crezi, ci și *de ce* crezi, vei căpăta mai multă încredere pentru a-ți împărtăși credința cu alții. Văd mereu acest lucru în campusurile universitare, atunci când particip la dezbateri publice în compania unor profesori necreștini. Din experiența personală pot spune că, deși profesorii respectivi posedă cunoștințe vaste în domeniul lor de specialitate, nu au habar când vine vorba de dovezi în sprijinul creștinismului. De obicei, în cadrul dezbaterilor, poziția creștină prevalează în asemenea măsură în fața celei necreștine, încât studenții necredincioși se plâng adesea că întregul eveniment a fost regizat – o înscenare menită să pună într-o lumină defavorabilă poziția necreștină! Adevărul este că încercăm să găsim cei mai buni oponenți, aleși adesea de clubul ateilor din campus.

Spre deosebire de ei, studenții creștini pleacă de la aceste dezbateri cu capul sus, mândri că sunt creștini. Odată, un student canadian a făcut următoarea remarcă în timpul unei dezbateri: „Abia aștept să vorbesc cu alții despre credința mea în Cristos!” De multe ori, persoanelor care le lipsește o pregătire temeinică în sfera apologeticii le este teamă să își împărtășească credința sau să ia

TEMĂ DE DISCUȚIE

De ce credeți că atât de mulți elevi își abandonează credința în timpul sau imediat după liceu? Cine sau ce poartă vina pentru această stare de lucruri?

Relativism

Relativismul este concepția potrivit căreia un anumit lucru este relativ, nu absolut. Altfel spus, chestiunea în discuție (un adevăr, o valoare morală, o proprietate) este valabilă doar în raport cu altceva. Bunăoară, statutul de om bogat este relativ. În raport cu majoritatea americanilor, probabil că nu ești bogat. Însă în raport cu populația Sudanului, ai o avere fabuloasă! Prin comparație, nu este doar relativ adevărat că echipa Chicago Cubs nu a câștigat Cupa Mondială în anul 2009, ci este un adevăr absolut că nu au câștigat-o. În ziua de azi, mulți oameni consideră că principiile morale și credințele religioase sunt, în cel mai bun caz, adevăruri relative: adevărate pentru tine, dar nu și pentru mine.

partea lui Cristos într-o discuție, ca nu cumva cineva să le adreseze o întrebare. În schimb, dacă știi răspunsurile, nu te temi să intri în cușca leului, ba chiar te bucuri de ocazie! Pregătirea în apologetică te va ajuta să devii un martor îndrăzneț, neînfricat pentru Cristos.

În al doilea rând, apologetica te poate ajuta să îți păstrezi credința în vremuri de îndoială și frământări. Emoțiile ne pot susține până la un anumit punct, după care vom avea nevoie de ceva mai de substanță. Atunci când vorbesc în biserici de pe tot cuprinsul țării, întâlnesc adesea părinți care îmi spun: „Ce bine ar fi fost să fi venit la noi cu doi sau trei ani în urmă! Fiul nostru (sau fiica noastră) avea pe atunci întrebări despre credință cărora nimeni nu a putut să le dea răspuns, iar acum el s-a îndepărtat de Domnul.” Adevărul este că veștile despre diverși creștini care au renunțat la credință se înmulțesc mereu. Nu demult, un capelan creștin de la Stanford University mi-a spus că 40% dintre elevii de liceu creștini implicați în grupurile de tineri din biserici vor renunța cu totul la implicarea în biserică, după absolvirea școlii. Patruzeci la sută! Problema nu este că își pierd credința în mediul universitar ostil, ci mai degrabă că mulți și-au abandonat deja credința încă din timpul participării la întâlnirile de tineret, dar continuă să simuleze viața creștină, până ce ies de sub autoritatea părintească.

Sunt de părere că biserica îi dezamăgește crunt pe copiii aceștia. În loc să îi pregătim să apere adevărul creștinismului, ne concentrăm pe experiențe emoționale de închinare, pe nevoile pe care le resimt și pe divertisment. Nu-i de mirare că ei devin o țintă ușoară pentru profesorul de liceu sau de facultate care le atacă credința cu argumente raționale. În timpul liceului și facultății, tinerii sunt asaltați din punct de vedere intelectual cu tot soiul de filosofii necreștine, îmbinate cu o doză coplesitoare de relativism și scepticism. Trebuie să ne instruim copiii pentru război. Cum de îndrăznim să îi trimitem neînarmați pe câmpul de luptă intelectuală? Părinții trebuie să facă mai mult decât să-i ducă pe copii la biserică și să le citească povestioare biblice. Este nevoie ca mamele și tații să fie ei înșiși pregătiți în sfera apologeticii și, astfel, să fie capabili să le explice într-un mod simplu copiilor de vârstă fragedă și apoi din

ce în ce mai profund, pe măsură ce cresc, de ce credem ceea ce credem. Sincer să fiu, îmi este greu să înțeleg cum de pot cuplurile creștine din vremea noastră să își asume riscul de a aduce pe lume copii fără să fie instruiți și în ale apologeticii atunci când învață arta creșterii copiilor.

Firește, apologetica nu poate *garanta* că tu sau copiii tăi veți rămâne în credință. În proces intervin tot soiul de factori de ordin moral și spiritual. Unele dintre cele mai eficiente *website*-uri ateiste ne prezintă foști credincioși bine instruiți în apologetică și care totuși au renunțat la credință. Însă analizând mai îndeaproape *argumentele* pe care aceștia le oferă pentru decizia lor de a abandona creștinismul, descoperi că acestea sunt de multe ori confuze și slabe. Am navigat recent pe un *website* unde cineva prezenta o listă de cărți care îl convinseseră că creștinismul este o minciună, listă urmată de precizarea că speră să le citească într-o bună zi! Ironic este faptul că unii dintre oamenii aceștia ajung să adopte poziții mai extreme și care cer mai multă naivitate – precum cea care afirmă că Isus nu a existat – decât opiniile conservatoare cărora li se raliaseră în trecut.

Dar, deși apologetica nu oferă vreo garanție, ea poate fi de un real folos. În timpul călătoriilor mele întâlnesc și mulți oameni care, ajunși pe punctul de a-și abandona credința, au revenit la ea în urma lecturii unei cărți de apologetică sau a vizionării unei dezbateri. Nu demult am avut privilegiul să vorbesc la Princeton University despre argumentele în favoarea existenței lui Dumnezeu. După încheierea prelegerii, s-a apropiat de mine un tânăr care dorea să stăm de vorbă. Încercând în mod vădit să își stăpânească lacrimile, mi-a povestit cum, cu câțiva ani în urmă, se luptase cu îndoiala și ajunsese pe punctul de a renunța la credință. Cineva îi oferise înregistrarea video a uneia dintre dezbaterile mele. Mi-a mărturisit: „Asta m-a salvat, m-a ajutat să nu îmi pierd credința. Nu aș putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns.”

I-am răspuns: „Domnul a fost Cel care v-a salvat de la cădere.”

„Așa este”, a replicat, „dar S-a folosit de dumneavoastră. Nici nu am cuvinte să vă mulțumesc”. I-am spus cât de mult mă bucur pentru el și l-am întrebat ce planuri are pentru viitor. „Anul acesta voi termina facultatea și

vreau să merg la seminar. Voi urma o carieră pastorală”, mi-a spus. Slavă Domnului pentru biruința din viața acestui tânăr! Atunci când treci printr-o perioadă grea și Dumnezeu pare departe, apologetica te poate ajuta să îți amintești că credința noastră nu se întemeiază pe emoții, ci pe adevăr; prin urmare trebuie să te ții tare de ea.

Nu în cele din urmă, studiul apologeticii îți va conferi profunzime și te va face o persoană mai interesantă. Cultura americană este atât de cumplit de superficială, focalizată pe viața celebrităților, pe divertisment, sporturi și desfrâu. Studiarea apologeticii te va purta dincolo de toate acestea, spre întrebările mai profunde ale vieții, întrebări despre natura și existența lui Dumnezeu, despre originea universului, despre sursa valorilor morale, despre problema suferinței și răului și altele asemenea. Luptându-te cu aceste întrebări adânci, vei fi tu însuși schimbat.

Vei deveni mai reflexiv și mai împlinit din punct de vedere intelectual. Te vei deprinde să gândești logic și să să analizezi ceea ce spun alți oameni. În loc să mărturisești sfielnic: „Așa *intuiesc* eu, e doar părerea mea, nimic mai mult”, vei putea spune: „Așa *gândesc* eu referitor la acest subiect. Și iată din ce motive ...” În calitate de creștin, vei începe să apreciezi la un nivel mai profund adevărurile creștine cu privire la Dumnezeu și la lume și vei înțelege mai bine cum toate se îmbină desăvârșit în concepția creștină despre lume și viață.

3. Câștigarea necredincioșilor. Mulți vor fi de acord cu ceea ce am spus despre rolul apologeticii pentru întărirea credincioșilor, dar vor nega utilitatea ei în ceea ce privește câștigarea necredincioșilor pentru Cristos. „Nimeni nu vine la Cristos prin simple argumente!”, spun ei.

Consider că, într-o anumită măsură, oamenii aceștia sunt doar victimele unor așteptări false. Dacă

stai să te gândești că doar o minoritate dintre cei care aud Evanghelia răspund pozitiv la mesajul ei și își pun încrederea în Cristos, nu ar trebui să ne surprindă că majoritatea oamenilor vor refuza să se lase convinși de argumentele și dovezile noastre. Prin însăși natura situației, ar trebui să ne așteptăm ca majoritatea necredincioșilor să nu fie

TEMĂ DE DISCUȚIE

În ce fel poate să vă ajute apologetica?

